

Mano auklējimas • Mozē nendrēse •
Panelē Votson • Tomas Sojeris budi

1
SKYRIUS

Jei neskaitėte knygos „Tomo Sojerio nuotyčiai“, nieko apie mane nežinote, bet tai nesvarbu. Tą knygą parašė ponas Markas Tvenas ir papasakojo daugmaž teisybę. Kai ką jis, žinoma, pamelavo, bet apskritai papasakojo teisybę. Tai nieko. Aš kaip gyvas nemačiau žmogaus, kuris gyvenime nė sykio nebūtų sumelavęs, nebent teta Polė ar našlė, ar galbūt Merė. Apie tetą Polę – Tomo tetą Polę – ir Merę, ir našlę Duglas pasakojama toje knygoje, kur, kaip sakiau, didesnė dalis tiesos, tik kai kas prasimanyta.

Tai štai kaip baigiasi ta knyga: mudu su Tomu atradome lobį, kurį plėšikai buvo paslėpę oloje, ir tapome turtuoliais. Mudviem teko po šešis tūkstančius dolerių – grynu auksu. Baisus daiktas, kiek ten buvo pinigų, kai juos supylė į krūvą. Teisėjas Tečeris mūsų pinigus padėjo į banką. Mudviem buvo mokami procentai, kasdien po vieną dolerį, o per metus susidarė tokia suma, jog žmogus nežinojai, ką su ja veikti. Našlė Duglas mane išsūnijo ir pasišovė išauklėti. Sunku man buvo jos namuose; našlė buvo visapusiškai padori ir įkyriai tvarkinga moteris; ji taip ėmėsi mane auklėti, jog aš neiškentęs pabėgau. Apsivilkęs senaisiais skarmalais, vėl įlindau į statinę nuo cukraus ir jaučiausi visai patenkin-tas, nes buvau laisvas. Tačiau neilgai – Tomas Sojeris mane su-rado ir pranešė, kad jis netrukus ketinąs sudaryti plėšikų gaują, į kurią priimsiąs ir mane, jeigu aš grįšiu pas našlę ir gyvensiu kaip visi padorūs žmonės. Tad aš sugrįžau.

Našlė verkė, vadino mane vargšu paklydusiu avinėliu ir įvai-riais kitokiais vardais, žinoma, visai nenorėdama tuo manęs įžeisti. Ji vėl mane įvilko į tuos naujus drabužius, ir aš nieko negalėjau veikti, tik prakaitavau be galo ir jaučiausi kaip ko-kiuose varžtuose. Ir vėl prasidėjo ta pati istorija. Būdavo, našlė

paskambina varpeliu vakarienei, ir būtinai turi laiku ateiti. Priėjęs prie stalo, negali tuojau pradėti valgyti, – ne, reikia laukti, kol našlė palenkusi galvą pavapa kažką į valgį, nors nieko bloga jame nemačiau, nebent tai, kad kiekvienas patiekalas pagamintas atskirai. Kas kita maisto atliekų statinėje: viskas susimaišę ir permirkę, – o taip daug skaniau.

Po vakarienės našlė išsitraukdavo knygą ir imdavo kalti man į galvą istoriją apie Mozę nendrėse. Na ir liejau prakaitą, stengdamasis viską apie jį sužinoti. Bet kartą ji prisitarė, kad Možė jau seniai seniai miręs, tada lioviausi dėl jo sukęs galvą: kas man darbo tie numirėliai.

Netrukus įsigeidžiau rūkyti ir paprašiau našlę, kad leistų! Kur ji tau sutiks! Sakė, kad tai esąs niekingas įprotis, nepadorus, reikia jo visai atsikratyti. Štai kokių būna žmonių! Jie sprendžia apie dalykus, visai nieko neišmanydami. Kad ir ši našlė: rūpinasi Moze, kuris jai nėra joks giminė ir apskritai niekam nereikalingas, nes jau seniai miręs, o mane bara už rūkymą, teikiantį tiek daug malonumo. Bet ji juk šniaukė tabaką; čia mat nieko bloga, nes pati tai darė.

Kaip tik tuo metu pas ją gyventi atsikėlė jos sesuo panelė Votson, sudžiūvusi, akiniuota senmergė; ji įsigeidė mokyti mane abėcėlės. Kad jau kankino, tai kankino, beveik ištisą valandą vertė mane kalti; pagaliau našlei manęs pagailo ir liepė duoti man ramybę. Labai nudžiugau, nes ilgiau nebūčiau ištvėręs. Bet kas iš to! Visą valandą gavau sėdėti nejudėdamas. Nusibodo, pradėjau muistytis. Panelė Votson ėmė barti:

– Netabaluok kojomis, Heklberi!

– Nesikūprink, Heklberi, sėdėk tiesiai!

Ir vėl staiga:

– Heklberi, nežiovauk, nesirąžyk! Kada gi tu išmoksi gražiai elgtis?

Paskui ji ėmė pasakoti apie pragarą, o aš pasakiau norįs kaip tik tenai būti. Ji baisiai iširdo, nors aš tikrai nieko bloga nemaniau. Paprasčiausiai norėjau kur nors pasprukti, kur – nesvarbu, kad tik manęs čia nebūtų. Ji tikino mane, kad taip kalbėti nedora, sakė, jog už viso pasaulio turtus ji to nepasakytų; ji pati gyvensianti taip, kad patektų į Rojų. Bet kadangi aš visiškai nenorėjau būti ten, kur ir ji, todėl pasiryžau nesistengti, kad tenai patekčiau. Tik aš to nepasakiau, nes kokia nauda, – tik daugiau nemalonumų.

Bet, kartą pradėjusi, ji nesiliovė mane mokiusi ir pradėjo pasakoti apie Rojų. Ten, girdi, nieko nereikėsia veikti, tik vaikščioti ištisas dienas su arfa ir giedoti per amžių amžius. Man tai nelabai patiko. Bet nieko nesakiau. Pasiteiravau, ar Tomas Sojeris, jos manymu, pateks tenai, ar ne? Ji atsakė, kad maža vilties. Nudžiugau, nes norėjau būti kartu su juo.

Panelė Votson nesiliovė vis tą patį kalusi, o man pasidarė baisiai nuobodu ir įkyru. Paskui abi seserys sušaukė į kambarį negrus, visi pasimeldė ir išsiskirstė poilsio. Žvakigaliu nešinas, užlipau į savo kambarį ir pastačiau jį ant stalo. Atsisėdau ant

kėdės prie lango ir bandžiau galvoti apie ką nors linksmesnio, bet nesisekė. Pasijutau esąs toks vienišas, jog pamaniau, kam čia begyventi, geriau būtų mirti. Žvaigždės spindėjo danguje, o miške taip liūdnai šlamėjo lapai; toli toli ūbavo pelėda, apraudanti neseniai mirusį žmogų, kažkur sukaukė šuo ir sukliko lėlys, prašaudami kam nors artėjančią mirtį; vėjas kuždėjo man kažką į ausį, bet aš niekaip negalėjau suprasti jo kalbos, ir mane krėtė šiurpas. Paskui man pasivaideno, tarsi girdėčiau dejuojant vaiduoklį, kuris neįstengdamas išreikšti, kas jį slegia, negali ramiai ilsėtis kapuose ir dėl to turi kasnakt liūdnai klajoti. Širdis apmi-

rė iš baimės, nyku buvo vienam tokioje kraupioje tyloje. O čia lyg tyčia pamačiau vorą, lipantį per petį, sprigtelėjau jį tiesiai į žvakės liepsną, ir jis bematant pavirto į anglį. Nereikia nė sakyti, pats žinau, kad tai pasiutusiai blogas ženklas, pranašaujantis nelaimę; iš siaubo ėmiau taip drebėti, jog atrodė, drabužiai nuo manęs nukris. Pašokau, apsisukau vietoje tris kartus kiekvieną sykį persižegnojdamas, paskui siūlu surišau savo plaukų kuokštelį, kad apsiginčiau nuo raganų. Vis dėlto tuo nelabai pasitikėjau. Tai padeda, pametus rastą pasagą, kurią turėjau prisikalti viršum durų, bet nesu girdėjęs, ką reikia daryti, norint atitolinti nelaimę, užmušus vorą.

Drebėdamas visu kūnu vėl atsisėdau prie lango ir iš kišenės išitraukiau pypkę; visuose namuose buvo mirtina tyla, todėl galėjau parūkyti nebijodamas našlės. Praslinko daug laiko. Kažkur toli miesto laikrodis bum bum bum išmušė dvylika kartų, po to vėl viskas nurimo, ir stojo dar gūdesnė tyla. Staiga girdžiu – sode trekštelėjo šakelė, tarsi tamsoje tarp medžių kažin kas subruzdėjo. Nutirpau ir įsiklausiau. Apačioje pasigirdo: „Miau, miau.“ Puiku, žinau, ką tai reiškia.

– Miau, miau, – atsiliepiu, kiek galėdamas tyliau. Paskui užgesinau žvakę ir pro langą išlindau ant pašiūrės stogo. Nuropojęs žemyn, atsargiai nusėlinau medžių link, ir tikrai – ten manęs laukė Tomas Sojeris.

Pasprunkame nuo Džimo •
Džimas! Tomo Sojerio gauja •
Kruopščiai apsvarstyti planai

2
SKYRIUS

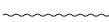
Pirštų galais nusėlinome takeliu tarp medžių į kitą našlės sodo galą, eidami visą laiką pasilenkę, kad šakos nesiektų mūsų galvų. Kai ėjome pro virtuvę, aš užkliuvau už šaknies ir griūdamas sukėliau triukšmą. Mudu tučtuojau prigludome prie žemės ir sulaukę kvapą likom tūnoti. Stambus panelės Votson negras, vardu Džimas, tuo metu sėdėjo virtuvės tarpduryje; galėjome aiškiai jį matyti, nes už jo degė žiburys. Jis atsistojo ir ištiesęs kaklą valandėlę pasiklausė. Paskui sušuko:

– Kas ten?

Jis vėl pasiklausė, paskui pirštų galais nulipo nuo prieangio ir atsistojo kaip tik tarp mudviejų. Jis buvo taip arti, jog beveik galėjome jį paliesti. Slinko minutė po minutės, aplinkui nebuvo girdėti nė mažiausio garso, o mes buvome visi trys čia pat šalia vienas kito. Man ėmė smarkiai niežėti kulkšnį, bet bijodamas pajudėti neišdrįsau pasikasyti; paskui ėmė niežėti ausį, paskui nugarą – kaip tik pačioje tarpumentėje. Atrodė, tuoj mirsiu, jei nepasikasysiu. Tai dažnai atsitinka, – vėliau ne kartą esu pastebėjęs, – kai būni, sakykim, garbingų žmonių draugijoje, laidotuvėse arba stengiesi užmigti nenorėdamas miego, – jeigu tik, sakau, esi tokioj vietoj, kur nedera kasytis, tada lyg tyčia ima niežėti visą kūną daugiau kaip tūkstantyje vietų! Netrukus Džimas ir vėl sako:

– Ei, kas jūs tokie? Kur jūs? Tegul mane velniai rauna, jeigu aš nieko negirdėjau! Na, palaukite, žinau, ką padarysiu. Atsisėsiu čia ir klausysiuos, o gal ir vėl išgirsiu.

Jis atsisėdo ant žemės tarp manęs ir Tomo, atsirėmė nugarą į medį ir ištiesė savo kojas taip, kad viena jų vos nelietė manšios. Man ėmė niežėti nosį ir niežėjo taip nepakenčiamai, jog

ašaros pradėjo riedėti iš akių. Bet aš nediršau pasikasyti. Tik štai ėmė niežėti nosies viduje, paskui po nosimi. Tiesiog jėgų pritrūko ramiai tupėti. Tokia kankynė truko gal šešias ar septynias minutes, bet atrodė, kad praėjo daug daugiau laiko. Dabar man niežėjo vienuolika įvairių vietų. Maniau, kad nebegalėsiu nė akimirkos ilgiau ištvirti, tačiau sukandęs dantis ryžausi kentėti iki galo. Laimė, Džimas pradėjo giliai kvėpuoti, o paskui knarkti, – ir man iš karto pasidarė geriau.

Tomas davė ženklą – tyliai švilptelėjo, – ir mudu repečkom ėmėm šliaužti tolyn. Kai nutolome per dešimtį žingsnių nuo

Džimo, Tomas pakuždėjo man į ausį norįs juokais priišti Džimą prie medžio, bet aš nesutikau: Džimas galėtų pabusti ir pakelti triukšmą, o tada tuoj visi sužinotų, kad manęs nėra namie. Tomas atsiminė turįs per mažai žvakių: jis norėjo atsargiai įslinkti į virtuvę ir pasiimti dar kelias. Aš jį atkalbinėjau, juk Džimas gali pabusti! Bet Tomas užsigeidė rizikuoti; taigi mudu įslinkom į virtuvę, paėmėm tris žvakes, o Tomas už jas padėjo ant stalo penkis centus. Aš beveik miriau iš baimės norėdamas kuo greičiau iš čia pasprukti. Bet ar sulaikysi Tomą! Jis būtinai turėjo prišliaužti prie Džimo ir iškrėsti jam kokią išdaigą. Aš laukiau, rodos, gerą valandą – visur buvo taip tylu ir gūdu.

Kai tik Tomas sugrįžo, mudu nėrėm takeliu palei sodo tvorą ir netrukus atsidūrėme ant stačios kalvos viršūnės kitoje namo pusėje. Tomas pasipasakojo nutraukęs Džimui skrybėlę ir pakabinęs ją ant šakos ties jo galva, o tas tik sujudėjęs, bet visai nepabudęs. Vėliau Džimas gyrėsi, kad raganos buvo jį apkerėjusios, užmigdžiusios, jodinėjusios juo po visą valstiją, paskui vėl atitempusios po medžiu, o jo skrybėlę pakorusios ant šakos – suprask, girdi, kas šitą pokštą tau iškrėtė! Kitą kartą Džimas tvirtino, esą raganos jį gainiojusios iki Naujojo Orleano; pasakodamas jis kiekvieną kartą vis ką nors naujo ir įspūdingesnio pridurdavo, o pagaliau ėmė tvirtinti, kad nelaboji jėga tampydama jį po visą pasaulį mirtinai nuvargino ir jodinėdama jam visą nugarą skauduliais nusėjo. Džimas tuo nepaprastai didžiavosi ir taip išpuiko, jog ėmė iš aukšto žiūrėti į kitus negrus. O tie vargšai mylias keliaudavo, kad tik galėtų pasiklausyti Džimo pasakojimų. Jis išgarsėjo visoje apylinkėje, iš kitur atkeliavę negrai išsižioję spoksodavo į jį kaip į kokį stebuklą. Apskritai negrai

susėdę virtuvėje prie židinio mėgsta kalbėti apie raganas, bet dabar, kai tik kas imdavo apie jas pasakoti vaizduodamas didelį žinovą, Džimas tuojau jį pertraukdavo: „Hm! Ką jūs išmanote apie raganas?“ – ir pasakotojas turėdavo užsičiaupti ir pasitraukti į šalį. Džimas visuomet nešiodavo ant kaklo virvele pasirišęs penkių centų monetą, kurią Tomas buvo palikęs, ir tvirtino, kad tai esąs paties velnio jam paliktas talismanas, galįs išgydyti bet kurią ligą ir iššaukti raganas, kada tik jis panorės, girdi, reikia tik ištarti vieną žodį, bet kokį – Džimas niekad nepasakydavo. Iš visur rinkdavosi negrai ir atiduodavo Džimui, ką turėdavo, kad tik galėtų pamatyti tą penkių centų monetą, bet niekas nedrįsdavo jos paliesti – juk pats kipšas laikęs ją savo rankose! Džimas pasidarė visai netikęs tarnas – labai išpuiko, kai pamatė velnią ir raganas ant kupros panešiojo.

Kai mudu su Tomu užkopę ant kalvos viršūnės pažvelgėme žemyn į miestelį, tolumoje išvydome mirksint tris ar keturis žiburėlius; greičiausiai, jie degė ligonių kambariuose. Virš mūsų galvų nuostabiu grožiu spindėjo žvaigždės, o apačioje prie miestelio tyvuliavo nepaprastai rami ir didinga mylios platumo upė. Mes nusileidome nuo kalvos ir radome Džo Harperį, Beną Rodžersą ir dar du ar tris berniukus, pasislėpusius senoje odų dirbtuvėje. Priėję prie upės, atkabinome kažkieno valtelę ir irdamiesi pasroviui nuplaukėme pustrėčios mylios iki aukštojo skardžio kalvos atšlaitėje; čia išlipome į krantą.

Visi sulindome į tankų brūzgyną, kur Tomas liepė kiekvienam prisiekti, kad neišduosime paslapties, paskui parodė mums lindybę tankiausiuose krūmuose. Užsidedę žvakes keturpėsti sušliaužėme į vidų. Parėplioję apie du šimtus jardų, žiūrime –

siaura mūsų lindynė virto platoku urvu. Čia Tomas apgraibomis paieškojęs kaipmat įsmuko į angą po siena, kurios niekas nebūtų galėjęs pastebėti. Šliauždami iš paskos siauru tuneliu, atsidūrėme drėgnoje, pelėsiiais dvokiančioje, šaltoje erčioje ir ten sustojome. Tomas prabilo:

– Dabar įsteigsime plėšikų būrį ir pavadinsime jį Tomo Sojero gauja. Kiekvienas, norįs jai priklausyti, turi prisiekti ir krauju pasirašyti savo vardą.

Be abejo, visi su tuo sutiko. Tomas išsitraukė popieriaus skiautę, kur buvo surašyta priesaika, ir ją perskaitė. Taigi kiekvienas berniukas turėjo prisiekti būti ištikimas savajai gaujai ir griežtai saugoti jos paslaptis. Jei koks nors pašalietis nuskriaustų kurį gaujos berniuką, tai jie privalo nužudyti patį skriaudėją ir visą jo šeimą, o kuriam bus įsakyta tai padaryti, tas negali nei valgyti, nei miegoti, iki anuos nužudys ir jiems ant krūtinės įrėš

gaujos ženklą – kryžių. Tas, kuris nepriklauso Sojerio gaujai, tenedrįsta panaudoti šio ženklo; jei ką pažymės kryžiumi, bus teisiamas, o antrą kartą prasižengęs – bus nužudytas. Jeigu kuris gaujos narys išduotų paslaptį, tai jam turi būti perpjauta gerklė, jo lavonas sudegintas ir pelenai paleisti vėjais, jo vardas turi būti krauju išbrauktas iš sąrašo ir niekad gaujoje neminimas, jis pasmerktas prakeikimui ir visiškai užmarščiai.

Visi pritarė, kad tai iš tikro puiki priesaika, ir ėmė klausinėti Tomą, ar jis pats ją sugalvojęs. Šis atsakė kai ką tikrai pats sukūręs, o visa kita perskaitęs knygoje, kuriose aprašytas piratų ir plėšikų gyvenimas bei darbai; kiekviena šauni gauja turinti tokią priesaiką.

Kai kam kilo mintis, kad būtų neblogai, žudant gaujos išdaviką, kartu nužudyti ir visą jo šeimą. Ši mintis Tomui patiko, jis pieštuku ją įrašė į priesaiką.

– Na, bet Hekas Finas juk neturi šeimos, – prisiminė Benas Rodžersas, – ką gi su juo darysim?

– Ką? Argi jis neturi tėvo? – atkirto Tomas Sojeris.

– Tai kas, bet kur jį dabar surasi? Anksčiau jis dažnokai drybsodavo girtas su kiaulėmis odų dirbtuvėje, bet štai jau daugiau kaip metai jo nematyti šioje apylinkėje.

Ilgai jie tarėsi šituo reikalu ir buvo benusprenžią išbraukti mane iš sąrašo, nes kiekvienas plėšikas privalęs turėti šeimą arba kokį nors kitą asmenį, kurį, reikalui esant, būtų galima nužudyti; kitaip juk būtų labai negražu ir neteisinga. Niekas neišmanė, ką čia padarius, visi buvo susimąstę ir tylėjo. Aš vos neverkiau, bet visai netikėtai man šovė į galvą laiminga mintis: atsiminiau panelę Votson – štai ką jie galėtų nužudyti, jei aš nusikalsčiau. Visi sušuko:

– O, gerai, ji tinka! Tvarka! Heką galima priimti.

Paskui kiekvienas segtuku įsidūrė pirštą ir išspaudė lašelį kraujo priesaikai pasirašyti; aš irgi krauju nubrėžiau savo ženklą popieriuje.

– O ką gi veiks šita gauja? – paklausė Benas Rodžersas.

– Kaip ką? Plėš ir žudys, – atsakė Tomas.

– O ką mes plėšime? Namus... ar galvijus... ar...

– Niekus pliauški! Vogti galvijus ir panašius daiktus – ne plėšimas, bet įsilaužimas! – sušuko Tomas. – Mes ne vagys. Tai visai mums netinka. Mes plėšikai. Užsidėję kaukes, vieškeliuose sulaukysime keleivinius vežimus ir karietas, žudysime žmones ir pasiimsime jų laikrodžius ir pinigus.

– Ar visada reikės žudyti žmones?

– Žinoma. Tai geriausia. Tiesa, kai kurie žinovai yra kitokios nuomonės, bet apskritai pripažinta, kad plėšikams geriausia iš karto nužudyti savo aukas. Tačiau kai kuriuos galima atsigabenti į urvą ir laikyti, kol juos kas nors išpirks.

– Išpirks? O ką tai reiškia?

– Nežinau. Bet taip jau daro. Skaičiau apie tai knygoje, todėl, be abejo, mes irgi turime taip daryti.

– Bet kaip mes galime daryti, ko tikrai nežinome?

– Po galais, mes turime taip daryti. Sakau tau – taip parašyta knygoje. Ko čia dar gudrauji? Tik sugadinsi mums reikalą.

– O, pasakyti tai lengva, Tomai Sojeri, bet kaip, po kelmų, tie vyrukai bus išpirkti, jeigu nežinome, kaip tai daroma? Štai ką aš noriu žinoti. Na, pasakyk, kas, tavo manymu, tai galėtų būti?

– Nežinau. Bet galbūt laikyti juos iki išpirkimo reiškia: laikyti, kol jie numirs.

– Na, čia jau kas kita. Tai turėtų tikti. Kodėl anksčiau negalėjai to pasakyti? Taigi laikome savo belaisvius, kol jie bus išpirkti, tai yra kol numirs. Bet turėsime daug vargo su tokia draugija: jie veltui valgys duoną ir amžinai bandys bėgti.

– Niekus pliauški, Benai Rodžersai! Na, pagalvok, kaip jie gali pabėgti, jeigu juos saugos sargybinis, pasirengęs šauti, kai tik kuris pajudės iš vietos!

– Sargybinis! Tai kitas dalykas. Vadinasi, kuriam nors teks budėti, akių nesudedant visą naktį. Man atrodo, kad tai kvailystė. Kodėl nepaimti vėzdo ir neišpirkti jų tučtuojau, kai tik čia pateks?

– Todėl, kad to nėra knygoje – štai kodėl! O dabar, Benai Rodžersai, vienas klausimas: ar tu nori daryti viską pagal taisykles, ar ne? Gal manai, kad žmonės, kurie parašė knygas, nežino, ką reikia daryti? Manai, kad tu gali juos pamokyti? Nė trupučio. Ne, pone, mes juos laikysime ir išpirksime pagal visas taisykles.

– Gerai, aš neprieštarauju, tik sakau, kad labai kvaila, kaip sau norit! O sakykit, ar moteris taip pat žudysime?

– Benai Rodžersai, jeigu aš būčiau toks neišmanėlis kaip tu, jau geriau tylėčiau. Žudyti moteris? Ne, niekas tokių dalykų knygoje nėra aptikęs. Moteris reikia atgabenti į urvą ir būti su jomis mandagiam kaip šarkai; po kurio laiko jos tave įsimylės ir už jokių pinigų nebenorės grįžti namo.

– Na, jeigu jau taip turi būti, tai aš sutinku, bet visgi čia netikęs dalykas. Netrukus mūsų urvas bus taip prikimštas moterų ir vyrų, laukiančių išpirkimo, jog nebeliks vietos patiems plėšikams. Bet elkis kaip nori, aš tylėsiu.

Tuo tarpu mažasis Tomis Barnis užmigo, o pažadintas nusi-
gando, ėmė verkti ir prašytis namo pas mamą, nes jau nebe norįs
būti plėšiku.

Visi pradėjo iš jo juoktis, vadinti verksneliu, o dėl to jis taip
įsiuto, jog norėjo tuojau nueiti ir išduoti visas paslaptis. Bet To-
mas davė jam penkis centus, kad tylėtų, ir pasakė, jog dabar visi
eisime namo ir susitiksime tik kitą savaitę, – tada apiplėšim ką
nors ir nužudysim keletą žmonių.

Benas Rodžersas pasakė, kad jis galįs išeiti iš namų tik se-
kmadieniais, dažnai išeiti jam sunku, todėl jis norėtų, kad gau-
ja savo darbą pradėtų ateinantį sekmadienį, bet kiti berniukai
nesutiko, nes plėšti ir žudyti tokią dieną nuodėmė. Tai viską ir
nulėmė. Nutarėme kiek galint greičiau vėl susirinkti ir galutinai
nustatyti dieną, o tada, išrinkę Tomą Sojerį gaujos vadu, Džo
Harperį – jo padėjėju, visi išsivaikščiojom į savo namus.

Jau beveik švito, kai užsirangiau ant pašiūrės ir nuo čia pro
langą įlindau į savo kambarį. Mano naujieji drabužiai buvo apla-
šėję žvaktaukais ir molini, o aš pats – išvargęs kaip šuo.